

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 103 (559) * sîmbătă 22 dec. * 4 pag. 15 bani

VACANȚA, VACANȚA, VACANȚA!

O „zi club"

Intîmplarea de față s-a petrecut acum un an, cam prin vacanța de iarnă, la o școală.

Gheorghiță primise de la acea școală o invitație pe care scria scurt: Te invităm la o „zi club".

„Zi club", ce-o mai fi și asta? Să mergem să vedem".

„Ziua club" a început de dimineață, printr-o excursie la pădure, intitulată „Pe urmele iernii". Copiii au căutat urme de animale și le-au identificat.

Lui Gheorghiță i-a plăcut excursia, numai că se gîndea: „Ce mare scofală! Excursii am văzut cît păr în cap. Zău nu pricep de ce îi spune „Zi club".

Cînd au ajuns însă în sat, colectivul de conducere a anunțat că „Ziua club" continuă după amiaza la școală, care, pentru vacanță, era transformată în club. Așa că, de la ora 4, Gheorghiță și Zdup erau prezenți. Un afiș mare te îndemna:

„Vrei să joci tenis de masă? — Intră în sala nr. 1!

Preferi șahul? — Du-te la camera pionierilor. Mare campionat!

În sala nr. 3: „Intoarcerea rachetei „Fantezia" (???)".

...Și așa mai departe...

S-a distrat Gheorghiță Reporterul în ziua aceea în lege și pentru prima oară în viața lui a uitat să ia notițe. (De aceea nici nu se știe școala unde au avut loc toate acestea).

Bineînțeles că Gheorghiță, ca și ceilalți, a dat fuga să vadă ce-i cu racheta aceea „Fantezia". De fapt era vorba despre adunarea cu temă a clasei a VII-a.

Îmbrăcați ca niște adevărați călători interplanetari, membrii echipajului rachetei au povestit fantasticele întîmplări din expediția lor printre aștri.

Și cei mici au petrecut în lege la seara de basme. Ia gîndiți-vă că ascultați un basm — de pildă, Harap Alb — și, deodată, vă treziți cu personajele basmului în mijlocul vostru? Surpriza asta au pregătit-o pionierii din clasa a VI-a pentru prietenii lor mai mici. Tot ei au fost aceia care au împodobit sala cu scene de basm tăiate din carton colorat.

Gheorghiță n-a participat nici la concursul de patinaj, nici la cel de săniuțe, pentru că nu avea nici una, nici alta. În schimb la bătaia cu zăpadă a fost printre cei mai vajnici... încasatori, încît la un moment dat nu știai dacă e Gheorghiță sau vreun om de zăpadă, într-atît era albit de nea.

Ei, e trist într-adevăr că nu știm care-i școala unde s-au petrecut cele de mai sus. Putem să vă indicăm doar o școală în care va avea loc o „zi club" așa cum v-am descris-o aci. Este Școala de 7 ani din Costești raionul Buzău. Și dacă o asemenea „zi club" vă surîde, organizați-o și voi în vacanță.

Trei scamatorii în... cinci minute vă învață Iozefini

— Cioc, cioc!...

— Intră!

— Maestrul Iozefini?

— Eu în persoană, cu ce vă pot servi?

— Știți, eu am venit pentru un reportaj, pentru un interviu. Sînt Gheorghiță Reporterul!

— Vrei să te faci așadar scamator?

— Nu eu... ci prietenii mei, cititorii noștri, ar vrea să-i învățați niște scamatorii. Vine vacanța de iarnă și...

— Te rog să mă scuzi, dar nu am nimic pregătit...!

(Băiatul s-a întristat)

— Chiar nimic? N-ați pregătit nimic în „laboratorul" dumneavoastră?

— Știu eu... (stăteam pe gînduri) Hai să vezi ceva!... Luana, Luana! Fetița mea și-a scos nasul de după ușă (de-abia ajunge la clanță) Să-ți arăt totuși ceva... Uite... Vezi cartea asta? Bun! Deschide la o pagină oarecare și pune ca semn un ac, închide-o și apoi eu voi face pe Luana să recite ce e scris la pagina respectivă!

Gheorghiță a deschis cartea la o pagină și a pus drept semn un ac. Am luat cartea, am închis-o și apoi i-am spus Luanei: „Concentrează-te... Spune-mi ce scrie pe pagina aceasta... Spune!"

Și iată că Luana a început să recite o poezie de Mihu Dragomir, adică exact textul de la pagina cu pricina.

— Grozav, maestre... Cum se cheamă asta? Sugestie?

— Nu... scamatorie.... Luana știa dinainte o poezie de Mihu Dragomir — respectiv cea de la pagina asta. Tu ai deschis la o pagină oarecare și ai pus semn un ac. Dar eu... aveam și eu un ac ascuns la pagina cu poezia pe care o știe Luana. Cînd am închis cartea am scos repede acul tău și a rămas numai semnul meu. Spui „concentrează-te" etc... și... gata.

— Stați puțin să mi-o notez! Dar alta?

— Alta chiar că nu am pregătită... Dar dacă ai o monedă de 25 de bani...

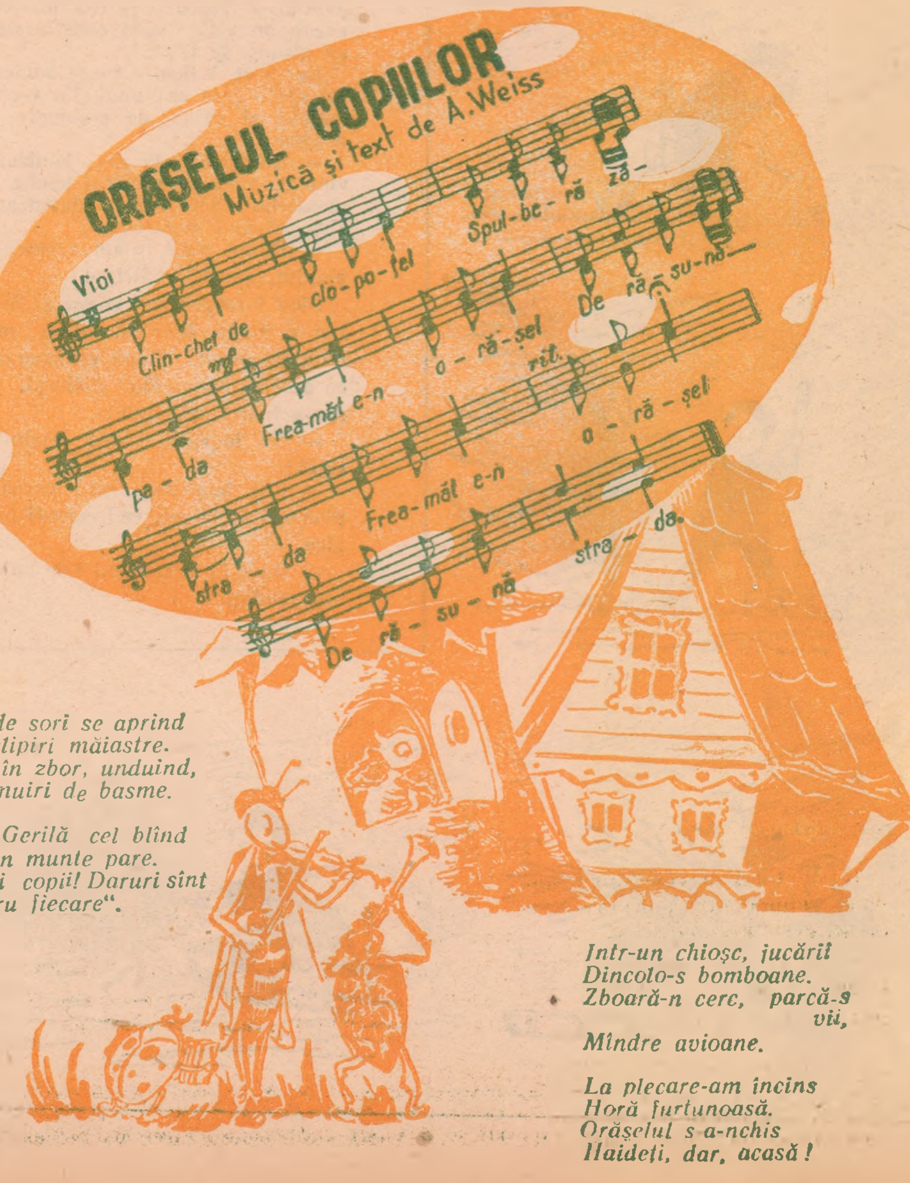
— Am!

— Bine... Luana, adu-mi un pahar de apă. Mulțumesc. Uite, fă un semn pe monedă, ca s-o recunoști. Așa. Un x Acum... îți bag moneda în pumn... Ține o strînsă... O ții? Iți acopăr pumnul cu o batistă. La una, două, trei... dai drumul monezii în pahar... Gata... A căzut, i-ai auzit zgomotul, ai văzut stropii de apă care au sărit... dar moneda?... Hocus... pocus.. a dispărut! Ba nu, ți-o scot eu din ureche.

— Dar... dar... cum?

— Simplu... Iți trebuie un cerculeț de sticlă de mărimea unei monede de 25 de bani. Se face ușor... Cînd bagi moneda în pumn, o schimbi cu sticla rotundă care în pahar va deveni invizibilă... Moneda veritabilă o ții în palmă (o palmezi, cum spun scamatorii) și poți s-o scoți „mediumului" uimit din nas, din ureche...

(Continuare în pag. a III-a)

Mii de sori se aprind
In sclipiri măiastre.
Trec în zbor, unduind,
Plăsmuiri de basme.

Moș Gerilă cel blînd
Cît un munte pare.
„Stați copii! Daruri sînt
Pentru fiecare".

Intr-un chioșc, jucării
Dincolo-s bomboane.
Zboară-n cerc, parcă-s vii,
Mîndre avioane.

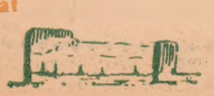
La plecare-am încins
Horă furtunoasă.
Orășelul s-a-nchis
Haideți, dar, acasă!

Daruri hazlii

Dragi copii, în vacanța mulți dintre voi veți organiza carnavaluri sau reuniuni pionierești. In timpul petrecerii, puteți oferi cadouri hazlii, care să mărească veselia. Iată cîteva din aceste cadouri:

Din dopuri, chibrituri, cetină, carton, puteți confecționa o serie de mici daruri hazlii pe care le puteți oferi..

...unui leneș — un pătuț confecționat din carton încleiat

Unuia care nu învață — o diplomă de premiant alcătuită dintr-un sul de hîrtie arsă pe margini în chip de document vechi, cu sigiliu. Textul este lăsat la alegerea voastră.

Unui bătăuș — un cocoș

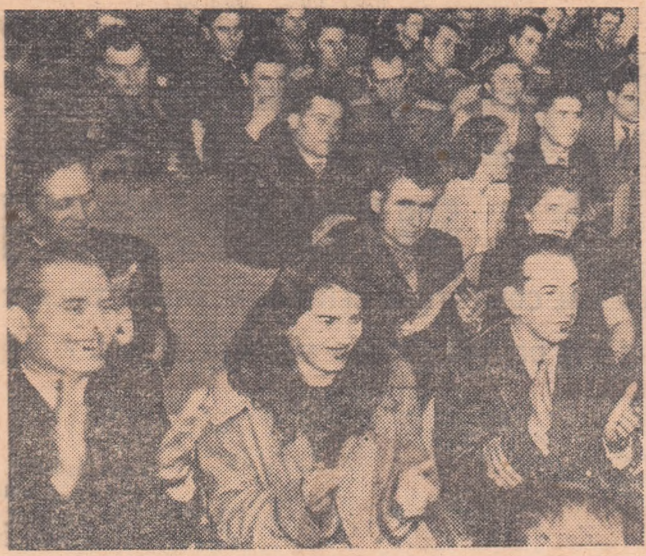
lucrat din dopuri, pene și chibrituri.

Unui îngîmfat — un curcan înfoiat confecționat din cetină și chibrituri etc.

Firește că efectul hazliu al acestor daruri va putea fi obținut numai dacă ele vor fi împărțite în public, anunțîndu-se numele celui care primește darul și darul primit

Pe cei mai buni

Aspect de la o adunare de propunere a candidatului F.D.P.

Peste toate neasemuitele bogății și frumuseți ale patriei e stăpîn azi poporul nostru. Lucrul acesta îi dă tărie și demnitate, dor aprig de muncă, încredere și mulțumire. Dar îi dă și simțămîntul de răspundere, de grijă pentru priceputa și chibzuita gospodărire a acestor bunuri, pentru rezolvarea treburilor și nevoilor țării, ale cetățenilor ei. Și democrația adevărată, socialistă, a regimului nostru dă fiecărui om al muncii putința și dreptul de a alege pentru cîrmuirea și rezolvarea acestor treburi pe cei mai destoinici, mai devotați și cinstiți fii ai poporului.

Iată de pe acum țara întreagă se pregătește pentru un eveniment ce se va desfășura la 3 februarie 1957: alegerile de deputați în Marea Adunare Națională. In adunări obștești, oamenii muncii au început să-și propună candidații, din cadrul Frontului Democrației Populare, care numără milioane de membri. Sînt printre ei luptători dîrzi și încercați ai partidului, care au suferit pentru popor, care au călăuzit masele în drumul spre libertate, spre socialism. Sînt simpli oameni ai muncii, din industrie sau agricultură, bărbați sau femei, romîni sau din rîndul minorităților naționale, care prin munca lor dîrză eroică, și-au vădit devotamentul pentru popor. Sînt savanți și scriitori care și-au cheltuit o viață pentru lumina și fericirea poporului. Oamenii aceștia exprimă voința poporului nostru, munca lui, succesele dobîndite de el în construirea socialismului.

Veștile vin de pretutindeni: tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală nr. 30 — Grivița Roșie. Tovarășul Petru Groza a fost propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală nr. 28-Cluj. Eroul Muncii Socialiste Ștefan Lungu a fost propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală nr. 31-Bucureștii Noi. Acad. Mihail Sadoveanu a fost propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală nr. 14-Pașcani...

La 3 februarie, masele largi de oameni ai muncii, fără deosebire de naționalitate, de sex, de profesie, își vor da votul lor liber, pornit din inimă, celor mai buni fii ai poporului.

Cîtă deosebire de trecut, cîtă deosebire de țările înrobite capitalului! Rugați-i pe părinții voștri să vă povestească cum se desfășurau la noi alegerile odinioară, cum se desfășoară ele azi în țările capitaliste. Vă vor spune despre bătăi și schingiuiri, despre făgăduieli deșarte, despre măsluiri, despre „deputați" în frac care nu reprezentau decît interesele moșierilor și fabricanților.

...Și veți înțelege mai bine de ce azi, la noi, alegerile sînt o sărbătoare a poporului.

La SMT-ul din Cîrligi

Bacăul rămăsese de mult în urmă și mi se urîse de atîta mers. Noroc că șoferul ținu să mă anunțe:

— Vezi cupola aceea albă din dreapta drumului? Ei, într-acolo-s Cîrligii. Acolo-i și S.M.T.-ul.

Ne-a întîmpinat o melodie veselă care izvora din pîlniile megafonului, ca o apă limpede și nevăzută. Gheorghe Preda, tînărul director al stațiunii, mă ajută să cunosc îndeaproape oamenii din acest oraș al tractoriștilor. Maistrul atelierului mecanic n-a vrut să-mi spună nimic despre sine. Mi i-a lăudat în schimb pe tinerii care lucrează sub supravegherea lui. Băieții din atelierul mecanic sînt veniți din toate colțurile regiunii Bacău. S-au împrietenit unii cu alții și se străduiesc să-și însușească mai repede tainele meșteșugului. Au învățat să-și îngrijească sculele cu care lucrează și sînt foarte punctuali la lucru. Pe „doctorul" Mihai Dascălu l-am găsit acolo unde trebuie să fie prezent întotdeauna: In magazia de materiale. Să nu rîdeți, nu l-am numit doctor pentru că se pricepe să lecuiască durerile omenești, ci pentru că e asemeni unui doctor în meseria lui. Cunoaște matematic cel mai mic șurub din magazie. Iți alege, dintre miile de piese, tocmai pe aceea de care este nevoie...

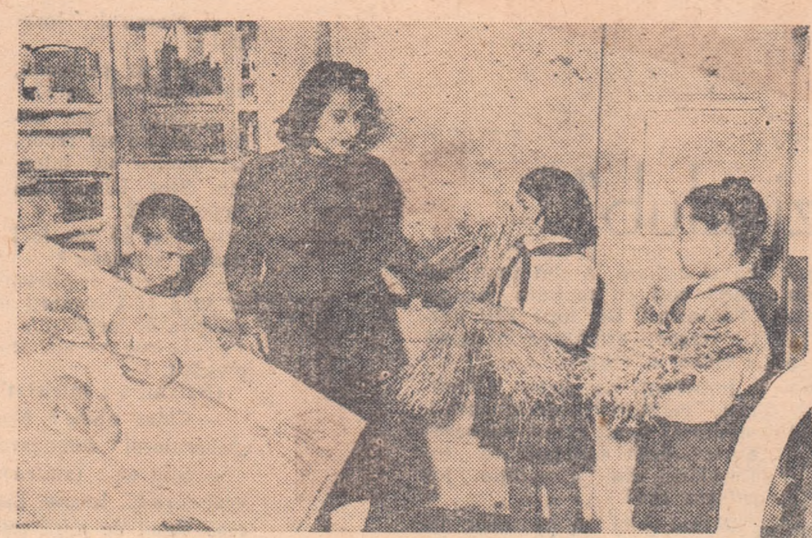
— Cam cît cîștigă un tractorist pe lună? — am întrebat eu pe directorul S.M.T.-ului.

— Il vezi pe tractoristul acela voinic? Ei, este Șerban, unul dintre tractoriștii noștri de frunte. El ia vreo trei mii de lei în timpul campaniilor, dar lucrează neobosit. Zi și noapte. Pe tractor doarme, pe tractor mănîncă. După cum vezi, fiecare primește după munca lui. Și la noi este destul de lucru. S.M.T.-ul nostru deservește 13 G.A.S.-uri și întovărășiri agricole.

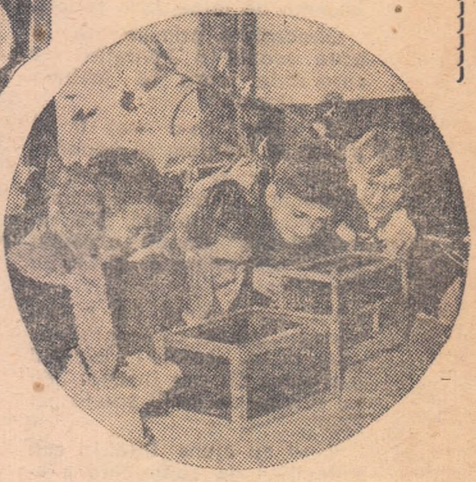
Am aflat un lucru pentru care se frămîntau mulți muncitori din stațiune. Unii își au în oraș familiile și în timpul campaniilor nu dau pe acasă decît cînd și cînd. Cei tineri duc dorul distracțiilor, vor să vadă mai des un film, sau o piesă de teatru. Dar S.M.T.-ul nu se poate muta la oraș.

— Atunci să mutăm orașul la noi — și-au spus muncitorii. Și de atunci încep să se înfăptuiască o seamă de planuri. Unii își fac locuințe în apropierea stațiunii. De curînd s-a amenajat în S.M.T. un club cu o sală de spectacole și sînt sigură că, dacă voi mai merge vreodată pe la S.M.T.-ul din Cîrligi, nu-l voi mai recunoaște. Voi găsi acolo un adevărat oraș al tractoriștilor.

Elena DRAGOȘ

De astădată, în obișnuitele fotografii, vă înfățișăm cîte ceva din grijile celor mici. După seriozitatea și atenția eroilor noștri din fotografie, avem toată nădejdea că expoziția pe care o pregătesc, va fi într-adevăr frumoasă.

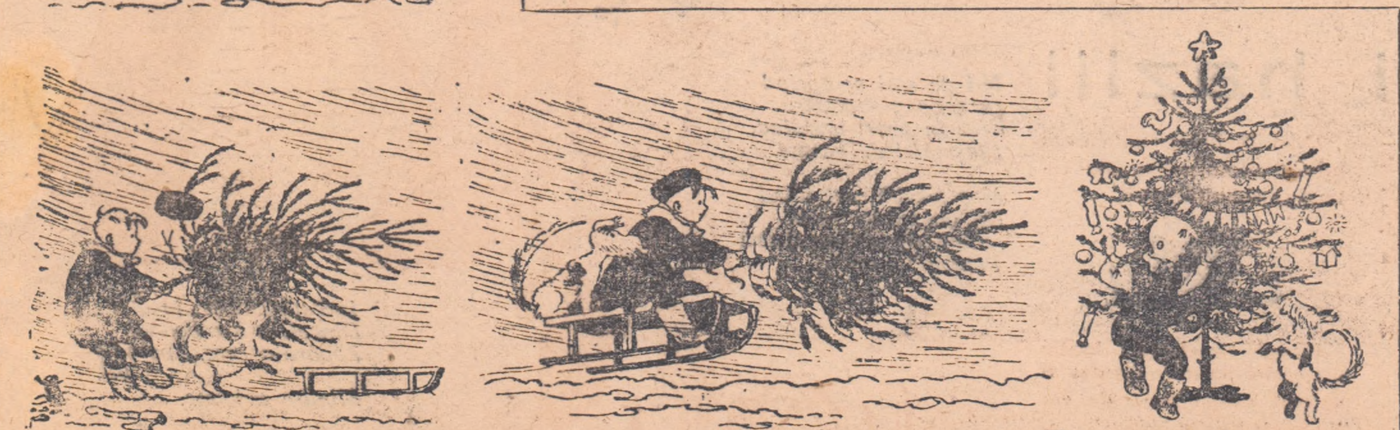

UMOR

Aventurile lui Vasea

Din „Almanahul" sovietic.

Visul tinerilor strungari

de JANA LALOVA

Dacă vi se întîmplă cumva să plecați cu trenul din Sofia, după numai două ore de drum, în defileul muntelui Iskar, dați de satul Eliseina. Aci locuiesc trei prieteni nedespărțiți. Toți trei sînt ageri, fruntași la învățătură: Valcio, Svetan și Toșco. Cei trei prieteni aveau un vis: să-și construiască un strung de lemn.

Intr-o zi, Valcio îi spuse bunicului său, care era unul din vechii maiștri ai uzinei de prelucrare a aramei.

— Bunicule, te rog, bunicule, vino cu mine la atelierul tehnic al pionierilor. Să-l vezi și dumneata. Vino că nu-i departe.

— Dă-mi pace, n-am vreme de pierdut, mormăi bătrînul.

Cînd începură să-l roage și Svetan și Toșco, bătrînul nu se mai putu împotrivi. După ce examină cu ochi de cunoscător atelierul, le spuse foarte mulțumit:

— Să îngrijiți bine mașinile, copii!

— Știi, bunicule, aci lucrează pionierii de la cele trei cercuri tehnice.

— Da? Ia arătați-mi mie cu ce vă lăudați.

— Uite, bunicule, ăsta este un tun electric. Să nu crezi că e numai așa! Incearcă și-ai să vezi că poți trage cu el. Escavatorul ăsta poate ridica o bucată de fier.

— Nu văd turbina cu care te tot fălești pe-acasă, Valcio.

— Uite-o colo, lîngă vaporaș.

— Strașnic! Dar vaporașul cine l-a lucrat?

— Eu! răspunse mîndru Svetan. Motorul este pus în mișcare de un elastic. Să-l vezi cum plutește în bazin...

— Bravo, copii! îi lăudă bătrînul maistru. Apoi, după o clipă de gîndire, adăugă: Să veniți mîine să luați strungul meu de lemn. Vi-l dăruiesc.

— Ura! izbucniră în cor cîteși-trei prietenii.

Bătrînul coborî gînditor scara:

— Păi, ăștia-s adevărați vulturi! Se poate să nu le dau strungul? Așa vor putea să învețe, să lucreze. Cînd vezi cîte au fost în stare să facă, pot să nu le îndeplinesc visul?

In romînește de M. Roșu
(Articol scris special pentru „Scînteia pionierului").

Din veninul șerpilor

In anul acesta, în parcul zoologic din capitala Republicii Democrate Germane s-a deschis una dintre cele mai interesante crescătorii de animale: o crescătorie de șerpi veninoși.

Ea a fost deschisă în clădirea unei foste sere și adăpostește aproape 200 de vipere și șerpi deosebit de veninoși.

Multora dintre vizitatori li s-a părut la început că această curioasă crescătorie a luat naștere datorită unei fantezii a personalului grădinii zoologice. Puțini însă știau că aici șerpii sînt crescuți pentru prețiosul lor venin. Da, prețios, pentru că din el se fac medicamente.

Din veninul șerpilor se face un medicament care oprește îndată orice scurgere de sînge în caz de rănire. Din veninul șerpilor se fabrică un medicament eficace în bolile epileptice și unul folosit în fricțiile antireumatice. Și tot din veninul șerpilor se face și un ser care salvează viețile a mii de oameni mușcați de aceste periculoase reptile.

In anii care vor veni crescătoria se va mări simțitor, în așa fel încît aici să poată fi întîlnite toate speciile de șerpi veninoși existente în lume. Atunci, firește, crescătoria va primi o clădire nouă, unde fiecare șarpe va avea condiții de trai și de climă ca în țara de baștină.

Repetiția poate începe

Decorul reprezintă o căsuță mică, așezată în stînga. In dreapta, pădure. In scenă, un întreg alai, în frunte cu „Moșul".

MOȘUL: Dragi copii. Noi sîntem ansamblul Teatrului de păpuși din Florești, regiunea Cluj. Dumneaei e Bunicuța din piesa „Morcovul" și dumnealui-Nicușor, interpretul principal din sceneta „Nicușor se îndreaptă". Să nu vă speriați că arată cam lăliu. Așa e rolul lui. Ei, și mai avem o mulțime de personaje: Ursulețul, Motanul, Găiță, Ileana, Călimara, Abecedarul... Da, da, nu vă mirați. Și acestea din urmă pot fi cîteodată însuflețite. Cum? Mai tare că nu aud bine... Aha! Vă minunați cum de vorbim și ne mișcăm noi, deși sîntem păpuși, ca toate păpușile... Chiar așa ați spus, nu? Ei, aflați că păpuși sîntem, dar nu ca toate păpușile. Uitați-vă de pildă la vulpe. Capul ei e lucrat cu multă grijă, de copii, firește, iar veșmintele nu fac altceva decît să acopere mîna aceluia care îi dă viață. Hai, Urcan Rodica, vino în față să te vadă lumea (din spatele scenei, apare Urcan Rodica).

RODICA: Iată-mă-s (se înclină) Vulpea, adică Urcan Rodica din clasa a V-a. Să vă prezint și pe colegele mele: Iepurele, Olteanu Monica... Iat-o și pe Vanea Viorica, Călimara.

MOȘUL:... Și dacă vreți să știți de ce anume am ținut să vi le înfățișez mai cu seamă pe acestea trei, aflați atunci că...

RODICA (rușinată) A, nu... te rog... nu spune.

MOȘUL: Da' de ce să nu spun?... E meritul vostru... Ele sînt printre primele... ei, asta-i, cum îi zice... fondatoarele teatrului nostru de păpuși.

RODICA: e adevărat, am fost printre primele, însă „meseria" am învățat-o de la Ciobanu Maria, Gherman Mircea, Urcan Ștefan...

MOȘUL: Care va să zică sîntem un teatru cu tradiție (intră instructoarea) Ah, iată și pe tovarășa Kovacs Anamaria, instructoarea noastră... iar pentru noi, păpușile, regizor.

INSTRUCTOAREA: Dar ce se întîmplă aici?

MOȘUL: Să nu vă fie cu supărare, dar azi regizez eu. Deocamdată copiii vor să afle cît mai multe despre teatrul nostru.

INTRUCTOAREA: Dacă așa stau lucrurile, e altceva (către cititori) Ce să vă spun? Noi dăm spectacole în fiecare săptămînă la Căminul cultural din comună; chiar și în alte comune. Vine atîta lume, încît n-ai unde să arunci un ac. Am montat cîteva scenete și acum e în repetiție „Iepurele și vulpea"...

MOȘUL:... Sceneta pe care tocmai era s-o vedeți...

INSTRUCTOAREA: Păpușile le lucrează copiii; avem un adevărat atelier... Cei mai buni interpreți sînt Urcan, Olteanu...

MOȘUL: Stai că astea cititori le-au aflat...

INSTRUCTOAREA: Atunci?

MOȘUL:... Atunci înseamnă că rolul meu s-a sfîrșit... Tovarășă regizor, sîntem la dispoziția dumneavoastră.

INSTRUCTOAREA: Foarte bine... trageți cortina! Să iasă din scenă cei care nu au roluri... Așa! Luminile! Gata! Repetiția poate începe.

V. AURELIU

Cîteva monede vechi

Nu s-a putut stabili încă anul cînd a apărut cea dintîi monedă din lume. Sigur e însă, că, ea a apărut încă în epoca preistorică, în vremea cînd oamenii învățaseră deja să prelucreze metalele. Se înțelege că monedele de atunci se deosebeau de cele actuale, iar valoarea lor se stabilea nu după vreo cifră înscrisă pe ele, ci după greutate. Cu cît o monedă era mai grea, cu atît valoarea ei era mai mare.

Din păcate, părinții copiilor din Pojorîta n-au avut putința să păstreze vreun exemplar din cele dintîi monede. Au păstrat însă bani din vremuri mai apropiate de zilele noastre. In cutia cu podoabe a părinților lui Berențan Bogdan stă de mulți ani un dolar de argint, bătut încă în anul 1896. Printre hîrtiile vechi ale părinților lui Folcea Constantin sînt cîteva colorate cu roșu și albastru: bilete de cîte o rublă din anul 1898. Despre acestea și încă despre altele, a venit o dată vorba la școală.

— Păi și noi avem acasă bani vechi! — interveni Stela.

Și iată că din discuția aceasta, pornită întîmplător, s-a născut ideea organizării, la școală, a unei expoziții de monede, bancnote și chiar obiecte vechi. Cîteva după-amieze s-a lucrat la întocmirea expoziției.

Cînd totul a fost gata, înșiși copiii s-au mirat de cîte „vechituri" au putut să adune din scrinurile părinților. Sub sticlă au fost așezate 260 de monede și bancnote reprezentînd 16 țări; 65 de obiecte vechi au fost înșirate pe mesele expoziției.

Aduși în expoziție, înșirați în ordinea vîrstei, banii au început să vorbească, să arate copiilor cum erau vremurile de mai înainte. O monedă prusacă, bătută în anul 1789 (cea mai veche monedă din expoziție) i-a purtat pe copii prin Europa acelui an. Prusia, țara sa de baștină, reprezenta între statele germane pe cel mai absolutist și pe cel unde domnea cea mai nemiloasă exploatare a țăranilor.

...Monedă cu monedă, bancnotă după bancnotă, poartă pe copii prin istoria celor 16 țări. Cîte prefaceri, cîte evenimente! Ca pe pelicula unui film, monedele acestea — altădată fără glas — transpun imagine după imagine întregind firul istoriei popoarelor.

Expoziția copiilor din comuna Pojorîta, regiunea Suceava, n-a avut monede din epoca preistorică și nici bancnote dintre cele dintîi din lume. Acelea care au fost i-au ajutat însă să-și întregească cunoștințele de istorie, să afle multe lucruri interesante, nescrise în manualele lor.

AL. MIHU

Președinta noastră

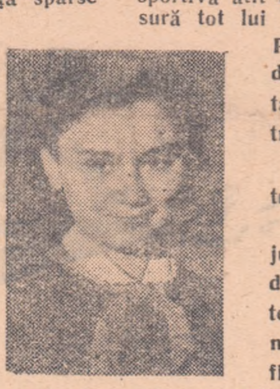
Nu de mult, într-un grup de copii din Tîrgu-Mureș am auzit vorbindu-se multe lucruri frumoase despre președinta unității de pionieri de la Școala maghiară nr. 4 și m-am hotărît să întreb pe copii dacă cele spuse sînt adevărate.

Ajuns acolo, le-am pus o singură întrebare, dar bună. Spuneți-mi, ce părere aveți despre președinta voastră?

S-au uitat unul la altul (totdeauna e greu pînă începi), apoi o fetiță sparse gheața.

— Să vedeți...

— Stai, stai puțin... Cum te cheamă... Să notez...

— Mă cheamă Szabo Agnes și sînt în clasa a VI-a. Vreau să vă povestesc o întîmplare Tovarășa instructoare lipsea pentru cîteva zile din școală, așa că toată munca rămăsese în seama colectivului de conducere. In special în seama președintei, firește. La început, să vă spun drept, am crezut că atîta vreme cît va lipsi tovarășa instructoare, munca noastră va sta pe loc. A doua zi însă, mi-am dat seama cît de mult mă înșelasem. Ibi știa ce are de făcut. In carnețelul ei erau notate toate acțiunile ce urmau să le organizăm în lipsa tovarășei instructoare. La îndemnul președintei noastre, pionierele din clasa a VII-a B au început să pregătească adunarea închinată poetului maghiar Arani Ianoș. Apoi Ibi a organizat vizionarea în colectiv a filmului „Unde nu zboară vulturii" și tot ea a avut grijă să se schimbe articolele la gazeta de perete. Nici nu s-a simțit că tovarășa instructoare a lipsit cîteva zile din școală.

Apoi a vorbit pionierul Kohn Mikloș, mare amator de sport.

— Poate că dumneavoastră o să vi se pară curios ceea ce am să vă povestesc. Să știți însă că așa este cum vă spun eu. Dacă astăzi în școală avem o activitate sportivă atît de bună, apoi în mare măsură tot lui Ibi Pușkaș i se datorește. Parcă mi-amintesc și acum de adunarea aceea de unitate în care Pușkaș ne-a întrebat pe toți:

— Vreți să nu ne mai întreacă la sport nici o școală?

Impreună cu ea, cu ajutorul tovarășei profesoare de sport, am organizat cîteva concursuri de selecționare. Așa a știut să ne înflăcăreze încît astăzi unitatea noastră are echipă de fotbal, volei, baschet, handbal și în special una din cele mai bune echipe de gimnastică.

Vedeți? Nu m-am înșelat. Ceea ce am auzit eu despre președinta unității de la Școala nr. 4 maghiară din Tg. Mureș e întru totul adevărat. Merită să aflați și voi aceste lucruri, fapt pentru care am și scris cele de mai sus.

Radu POPA

Trei scamatorii în... cinci minute
vă învață Iozefini

(continuare din pagina I-a)

— Și asta e bună... Știți, mi-ar mai trebui una... numai una...

— Nu, nu pot. N-am aici aparatele... Recuzite... Dar ce-i asta?

— Ce să fie, maestre Iozefini? E un creion!...

— Vrei să-l magnetizăm?... Bine... Uite vezi sticla asta albă de $1/2$ litru?... Bag creionul în ea și ce să vezi... Hocus-pocus...

— Ce-i asta? Creionul urcă și coboară. Parcă e fermecat? Cum ați făcut?

— Simplu Am legat de nasturele hainei un fir de păr mai lung, de cca. 30-40 cm... La capăt, firul are un bob mic de ceară Cînd ți-am luat creionul am lipit repede și ușor bobul de ceară de creion. I-am dat drumul în sticlă Firul nu se vede... Țin sticla cu mîna stîngă așa, cu dreapta fac „pase" și cînd apropii sau depărtez sticla, creionul se va.. mișca de parcă îl atrage un magnet De fapt e firul de păr. Ai înțeles?

— Mulțumesc. E foarte simplu și de efect grozav! Ce-o să se mai bucure toți băieții la școală!

— Da? Atunci roagă-i și tu ceva din partea mea: cei care au cîte un 2 să se facă „scamatori" și să-l transforme în 4 sau 5 Dacă va fi așa, la anul am să vă mai învăț și alte scamatorii.

— Vai, maestre Iozefini, la ultimile două am tot privit și n-am notat nimic în carnet... N-am reportajul. Ce mă fac?

— Lasă că poate fac eu o „scamatorie" și-l scriu în locul tău... La revedere, Gheorghiță și să auzim de bine în anul care vine.

IOZEFINI

DECADA CĂRȚII

„Decada cărții" prilejuiește și cititorilor mai tineri multe surprize. Intre 21—30 decembrie au loc în întreaga țară întîlniri ale scriitorilor cu cititorii Cu ocazia acestui eveniment veți găsi în librării o serie de cărți noi apărute pentru copii și tineret.

ÎNTÎLNIRE CU DRACUL

Vasile Bîrgăoanu

(Continuare din nr. 101)

— Ești nebun! i-am răspuns. Unde găsești oameni acum?

— Hm! făcu Ștefan. Asta așa-i! Dar tot bandiți ne facem!

— Ne facem, ne facem, dar ce jefuim?

Ștefan căzu pe gînduri. Se căzni cît se căzni, apoi sări cît colo:

— Am găsit! Jefuim poiata lui Anton Manea!

Am simțit că mă ia cu frig. Să jefuim poiata lui Anton Manea! Asta ar însemna să-i șterpelim întregul caș adunat într-o săptămînă. Cît e de zgîrcit, Anton Manea ne-ar spînzura pe toți pentru o astfel de ispravă

— Phii! grozavă idee — se entuziasmară ceilalți. Ieșim din poiată și apoi ne năpustim cu toții. Praf o facem!

Mi se înmuiaseră picioarele și gura mi se încleștase. Totuși îngăimai:

— N-ar fi mai bine să jefuim altceva?

— Altceva? Ce anume? N-ai ce jefui altceva! Nu-ți mai fie frică! Acum o să vină diavolul și scapi de Anton Manea pentru vecie.

Pînă la urmă a trebuit să încuviințez. Am ieșit din poiată și ne am întors apoi ca niște săriți din minți Țipam, urlam și praf făceam din toată brînza adunată! (La drept vorbind, era pentru prima oară în viața mea cînd mîncam brînză pe săturate).

Cîteva clipe mai tîrziu poiata era de nerecunoscut. Brînză dispăruse, șiștarele fuseseră stricate, cazanul de închegat brînza era în așa hal, că nimic n-ai mai fi putut face cu el. Mă rog, un jaf în toată legea.

După toată isprava ne-am strîns iarăși în jurul oalei. „Fie ce-o fi, mi-am zis, acum trebuie să vie diavolul!" Scuipai iarăși în oală și începui:

„Fleandură, pleaftură,
Hodoronc, pleosc!
Sîsîie șerpii,
Arde catranul.

Ieși, drace, din iadul tău și vino la mine cînd îți poruncesc! Sîntem plini de păcate, sîntem ai tăi pentru vecie."

In clipa aceea la portiță apăru o matahală neagră, lungă și deșirată. Se apropia de noi cu pași înceți, măsurați, de parcă s-ar fi temut de ceva. Pe noi însă ne treceau spaimele morții. Toma-cepeleagul dîrdîia și scîncea. Niță-protap se făcuse covrig.

— Parc-ar fi Anton Manea! — îngăimă Ștefan.

— Taci, îi poruncii eu. Dracul ne pune la încercare. A luat chipul stăpînului meu, să vadă dacă nu ne speriem cumva.

Apoi începui să mă adresez arătării:

— Ai venit, diavole, și bine-ai făcut! Te-am chemat să-ți poruncesc ca pînă la ziuă să-l cureți pe Anton Manea de pe pămînt Sau dacă nu, dă-mi mie putere să fac treaba asta!

— Să mă omori, putoare? — tună arătarea. Iți arăt eu ție, tîlharule."

Și dintr-un salt, înșfăcă mătura și începu să ne croiască. Toma, Niță și Ștefan, urlînd cît îi ținea gura, săriră gardul și o luară la sănătoasa pe izlaz.

Cum însă eu socoteam că asta e o încercare diavolească, mă hotărîi să-i vorbesc răspicat.

— Nu mă mai chinui, diavole, doar vezi că-s om bătrîn. (Aveam barbă și plete din cîlți.) Ai să mă chinui în iad cît ai să vrei. Păcate am cu nemiluita. Numai în seara asta am jefuit poiata lui Anton Manea.

Dac-aș fi pocnit-o cu o măciucă în cap, arătarea poate că n-ar fi rămas așa de împietrită ca la auzul vorbelor rostite de mine.

— Tîlharule, lepădătură! — izbucni matahala cu o furie nemărginită.

Mă înhăță de haine și mă tîrî în poiată. Aici începu să mă lovească cu picioarele, cu pumnii, unde apuca.

— Pînă acum ți-a fost, nenorocitule! Te omor, nu te mai las cu viață!

Și cum arătarea nimerise un melesteu, îmi prinse capul între picioare și începu să mă ardă. Dacă am văzut că dracul se întrece cu gluma, începui să-mi fac cruce și să murmur tot felul de rugăciuni. Dar „ucigă-l toaca" se îndîrjea și mai tare.

Nu mai puteam răbda. Simțeam că, dacă-mi mai dă vreo două lovituri, nu mă mai ridic de jos. Mi-am înfipt picioarele în pămînt și am împins. Matahala se prăbuși la pămînt cu zgomot. Scăpat din strînsoare, mă repezii pe ușă și o luai la goană pe izlaz.

Nu m-am oprit decît pe o colină, destul de departe de stînă. Se lămina de ziuă Și în lumina tulbure a zorilor văzui lîngă stînă trăsurica cu două roți a lui Anton Manea. Abia atunci mi-am dat seama că diavolul nu fusese diavol, ci însuși stăpînul meu. Uitasem că în sîmbăta aceea era tîrg la Onești și că Anton Manea hotărîse să-și ducă brînza la vînzare.

De întors nu mă mai puteam întoarce la Anton Manea. Am pornit-o în lume, să-mi caut alt stăpîn.

...Ani mulți au trecut de atunci. Dar uite că și acum, ori de cîte ori îmi aduc aminte de această întîmplare, simt cum mă pătrund fiori prin toate încheieturile trupului.

(Sfîrșit)

Jocuri

Zicală ascunsă

In careul de mai jos e ascunsă o înțeleaptă zicală. Ca s-o găsiți, porniți dintr-

D	N	I	I	G
I	N	Ă	E	T
U	U	·	Ă	L
I	M	U	O	C
N	P	I	P	F

un anumit colț și mergeți — într-un singur sens — în felul cum se mută calul la jocul de șah.

Enigmă - anagramă

— „Hai, mai toarnă încă unul să ciocnim pentru belșug,
Viitorul an ne-aducă mai departe prieteșug..."
Mîinile una spre alta se întind, dar... ce să fie?
Clinchetele se transformă într-o dulce...melodie.

Notă explicativă

Enigma-anagramă este un fel de ghicitoare. Din înțelesul primelor versuri trebuie aflat numele obiectului despre care este vorba. Literele cuvîntului aflat se amestecă, (se anagramează) în așa fel încît să căpătăm alt cuvînt, care să corespundă înțelesului ultimelor versuri. Iată un exemplu ajutător:

Cînd i-am pus acoperișul
Am privit-o încîntat...
Ce-amăgire! Intr-o clipă
In butoi s-a transformat.

Primele două versuri și mai ales cuvîntul „acoperiș" ne ajută să ne dăm seama că e vorba de „casă". Amestecînd literele, găsim cuvîntul „saca", corespunzător înțelesului celorlalte două versuri.

Dezlegați acum singuri enigma-anagramă de mai sus

Rebus

Dezlegînd rebusul veți găsi textul unei ghicitori. Găsiți și răspunsul la ghicitoare.

RĂSPUNSURI la concursul „CINE ȘTIE MAI MULT?"

SERIA a IV-a
PENTRU CLASELE a IV-a și a V-a

1. — In 24 de ore acele ceasornicului sînt perpendiculare unul pe celălalt de 48 de ori —
2. — Versurile sînt luate din poezia: „Din Carpați" de Șt. O. Iosif.
3. — Ciocănitoarea este toboșarul pădurii.
4. — Știuca este un peste cunoscut prin șiretenia lui.
5. — Iată rezolvarea problemei:

PENTRU CLASELE a VI-a și a VII-a

1. — Cînd descompunem apa obținem două volume de hidrogen și un volum de oxigen Recompunerea apei, presupunînd că am lua tot două volume de hidrogen și unul de oxigen, nu se poate face decît în prezența unui catalizator. Catalizatorul nu intervine în reacția chimică, ci o înlesnește numai.

2. — Vara ne simțim mai bine cînd purtăm haine largi pentru că între hainele noastre și corp există un strat de aer izolator, care menține o temperatură constantă. Pe același principiu sînt construite termosul și ferestrele cu două rînduri de geamuri. Stratul de aer izolator face ca să se mențină temperatura din cameră sau din interiorul termosului.

3. — Cînd un om fuge pe un teren nealunecos, picioarele sale se deplasează cu aceeași iuțeală cu care se deplasează și restul corpului. Astfel corpul se poate mișca rămînînd într-un echilibru dinamic. Indată ce sub picioare apare un teren alunecos, datorită frecării foarte mici dintre teren și picioare, acestea din urmă o iau înaintea corpului, producînd un dezechilibru. De aceea a căzut Ionel pe spate.

4. — Zicala „Pînă nu faci foc nu iese fum" conține un adevăr științific în sensul că întotdeauna fumul este rezultatul unor descompuneri chimice. Chiar dacă nu vedem focul, el totuși există — mocnește, cum se mai spune.

5. — Să presupunem că un ou de rață costă r lei și unul de găină g lei înainte de ieftinire. Deci cele cinci ouă costă înainte de ieftinire $(3r + 2g)$ lei. După scăderea prețurilor, valoarea totală a ouălor se va ieftini cu:

$$0{,}10 \times 3r + 0{,}15 \times 2g = 0{,}3r + 0{,}3g = 0{,}3\,(r + g) \text{ lei}$$ —

Această ieftinire totală este dată de diferența:

$$6{,}50 - 5{,}75 = 0{,}75 \text{ lei}$$

Putem deci scrie:

$$0{,}3\,(r + g) = 0{,}75$$

sau:

$$r + g = \frac{0{,}75}{0{,}3} = 2{,}50 \text{ lei}$$

Prin urmare, înainte de ieftinire, un ou de rață împreună cu un ou de găină costa 2,50 lei. Atunci 2 ouă de rață și 2 ouă de găină la un loc costă 5 lei. Dacă scădem acești 5 lei din 6,50 lei (costul a 3 ouă de rață și 2 ouă de găină în timpul iernii) obținem 1,50 lei, adică costul unui singur ou de rață. Deci un ou de găină costă:

$$\frac{6.50 - 3 \times 1{,}50}{2} = 1 \text{ leu}$$ —

Redacția și administrația: București. Piața Scînteii, tel 7.61 00 7.60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114, Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.